

Opinia Komitetu Regionów – Wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie lekkich plastikowych toreb na zakupy

(2014/C 174/08)

Sprawozdawca	Linda GILLHAM, radna, Rada Hrabstwa Runnymede (UK/EA)
Dokument źródłowy	Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych w celu ograniczenia korzystania z lekkich plastikowych toreb na zakupy COM(2013) 761 final – 2013/0371 (COD)

I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

Kontekst ogólny

1. Dostrzega, że cechy, które przyczyniły się do powodzenia, z handlowego punktu widzenia, plastikowych toreb na zakupy – ich niewielka waga, wytrzymałość i odporność na rozkład – przyczyniły się także do ich rozpowszechnienia. Szacuje się, że w 2010 r. każdy obywatel UE użył 198 plastikowych toreb na zakupy, z czego ok. 90 % było lekkimi torbami; są one rzadziej ponownie wykorzystywane niż grubsze torby i częściej wyrzucane.
2. Odnotowuje, że korzyści handlowe z użycia plastikowych toreb na zakupy o grubości ścianek poniżej 50 mikronów (lekkość, trwałość i odporność na rozkład) odpowiadały i wciąż odpowiadają za zerowy lub niski współczynnik recyklingu oraz za zanieczyszczenie wody i gruntów w skali światowej.
3. Zauważa, że problem odpadów w postaci plastikowych toreb w ekosystemach wodnych nie dotyczy wyłącznie krajów mających dostęp do morza, ale także państw, w których znajdują się duże jeziora, ponieważ znaczna część odpadów ze stałego lądu przemieszcza się w dół rzek. Po wyrzuceniu plastikowej torby na zakupy mogą przetrwać setki lat, głównie w kawałkach; łączna liczba wyrzuczanych plastikowych toreb wzrasta z upływem czasu i jest uznawana za kluczowe wyzwanie w skali światowej.
4. Zauważa, że w UE plastikowe torby na zakupy są uznawane za opakowanie na mocy dyrektywy w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (dyrektywa 94/62/WE). Plastikowe torby na zakupy mogą zostać wprowadzone na rynek tylko wtedy, gdy spełniają zasadnicze wymagania w zakresie jak najoszczędniejszego używania opakowań, ograniczenia zawartości substancji niebezpiecznych i przydatności do ponownego użycia i odzysku, w tym recyklingu, odzysku energii, kompostowania i biodegradacji. Nie ma jednak prawodawstwa lub polityki UE, które w szczególności dotyczyłyby plastikowych toreb na zakupy.
5. Dostrzega, że państwa członkowskie wdrożyły różne działania z myślą o ograniczeniu korzystania z plastikowych toreb na zakupy, które obejmowały między innymi dobrowolne umowy i środki polityki budżetowej (Belgia, Irlandia, Dania), a nawet całkowity zakaz używania plastikowych toreb nieulegających biodegradacji, jaki wprowadzono we Włoszech. Niektóre państwa członkowskie osiągnęły już znaczące rezultaty w zakresie ograniczania korzystania z nich z plastikowych toreb, które waha się od ok. 4 plastikowych toreb zużywanych przez jednego obywatela w Danii i Finlandii do około 466 w Polsce, Portugalii i na Słowacji.
6. Odnosi się ze szczególnym uznaniem do tych państw członkowskich, które zmniejszyły swoje roczne zużycie lekkich plastikowych toreb na mieszkańca. Z pewnością można wyciągnąć wiele wniosków z udanych działań podjętych w szeregu państw członkowskich, zachęca zatem władze krajowe, regionalne i lokalne na całym świecie, aby zwróciły uwagę na te środki.
7. Podkreśla, że realizacja celów na 2020 r. wymaga gospodarowania wszystkimi odpadami z tworzyw sztucznych jako zasobem, zgodnie z Planem działania na rzecz zasobooszczędnej Europy.

Poziom ambicji wyrażony w proponowanej dyrektywie

8. Uważa w świetle ostatnich opinii KR-u⁽¹⁾, że wniosek Komisji Europejskiej nie jest wystarczająco ambitny, by zapobiec stosowaniu lekkich plastikowych toreb, i wzywa Parlament Europejski i Radę do rozważenia:

— zmiany definicji/zakresu, tak aby objąć papierowe lub wytwarzane ze skrobi torby jednorazowego użytku, a także by uwzględnić torby wielokrotnego użytku w przypadku stosowania instrumentów ekonomicznych;

⁽¹⁾ CdR 3751/2013 fin, CdR 1617/2013 fin.

- wyznaczenia na szczeblu UE wiążącego celu w zakresie ograniczenia/zapobiegania w miejsce dobrowolnych krajowych celów w zakresie ograniczenia, oraz nadania dodatkowych uprawnień Komisji Europejskiej, tak aby mogła zbadać możliwość wprowadzenia do 2020 r. europejskiego zakazu korzystania z bezpłatnych lekkich toreb;
- wprowadzenia obowiązku stosowania przez państwa członkowskie instrumentów ekonomicznych dodatkowo do podejścia opartego na dobrowolności.

9. Uważa, że połączenie tych środków, w tym proponowana możliwość stosowania przez państwa członkowskie ograniczeń w zakresie wprowadzania do obrotu na zasadzie odstępstwa od art. 18, stanowi bardziej skuteczne podejście. Środki te wzajemnie by się uzupełniały: na szczeblu krajowym i regionalnym najlepiej realizowano by instrumenty ekonomiczne, natomiast ambitne cele na szczeblu unijnym byłyby bardzo ważne z perspektywy zapewnienia realizacji i podnoszenia świadomości⁽²⁾.

Definicja/zakres

10. Popiera proponowaną definicję, opierającą się na grubości ścianek wynoszącej 50 mikronów, jako odpowiedni parametr mający na celu zniechęcenie do korzystania z lekkich plastikowych toreb na zakupy, jednocześnie unikając negatywnych skutków w zakresie plastikowych toreb na zakupy wielokrotnego użytku, zwanych „torbami na całe życie”. Plastikowe torby na zakupy o grubości poniżej 50 mikronów, które stanowią ok. 90 % całkowitej liczby plastikowych toreb na zakupy zużywanych w Unii, są rzadziej wykorzystywane ponownie i częściej wyrzucane⁽³⁾.

11. Podkreśla znaczenie definicji/zakresu proponowanej dyrektywy dla uniknięcia niezamierzonych konsekwencji, takich jak przejście na inne materiały, na torby plastikowe grubsze, jednak nadal jednorazowego użytku i inne formy plastikowych toreb o podobnej funkcji, które mogą nie przynieść planowanych efektów dla środowiska i wykazują potencjał do zwiększenia liczby produkowanych opakowań.

12. Popiera wyłączenie toreb na zakupy wielokrotnego użytku z celów w zakresie ograniczenia i ewentualnych zakazów, uważa jednak, że instrumenty ekonomiczne powinny mieć zastosowanie również w odniesieniu do takich toreb, zatem zwraca się o uwzględnienie ich w definicji/zakresie dyrektywy w tym określonym celu.

13. Zauważa, że „torby na całe życie” są często bezpłatnie wymieniane przez detalistę oraz że należy wspierać takie działania. Środek ten może przyczynić się do nadania wartości zasobom naturalnym i zmiany zachowania, tak aby torby nie były uznawane za odpady.

14. Oczekuje wyjaśnienia, czy bardzo lekkie plastikowe torby (poniżej 10 mikronów) wykorzystywane w przypadku świeżego lub surowego jedzenia przeznaczonego do spożycia przez ludzi lub zwierzęta zostaną objęte proponowaną definicją. Torby te są co do zasady wyłączone ze strategii politycznych w zakresie plastikowych toreb na zakupy ze względów praktycznych, higieny lub bezpieczeństwa żywności (zwłaszcza w przypadku surowego mięsa). Niemniej jednak może istnieć potrzeba ujęcia ich w ramach unijnego celu w zakresie zapobiegania/ograniczenia z myślą o uniknięciu niezamierzonych zmian w zachowaniu konsumentów⁽⁴⁾.

15. Oczekuje także wyjaśnienia, dlaczego definicja lekkich plastikowych toreb na zakupy została ograniczona do toreb plastikowych, zamiast pozostać nieokreśloną co do materiału, i obejmować także torby na zakupy jednorazowego użytku wytworzone z papieru, materiałów pochodzenia roślinnego lub skrobi w celu podjęcia kwestii niezrównoważonych wzorców konsumpcji i zasobooszczędności.

16. Zauważa w tym względzie, że w ocenie skutków przeprowadzonej przez Komisję Europejską zasugerowano, że na każde 1000 plastikowych toreb jednorazowego użytku, których wykorzystania uniknięto, ludzie zużyją średnio 127 toreb papierowych. Przyjęto w niej, że 50 % plastikowych toreb zużywanych w sektorach sklepów niebędących supermarketami zostanie zastąpionych torbami papierowymi, o ile nie staną się one przedmiotem strategii politycznej, co miało miejsce na przykład w przypadku Irlandii⁽⁵⁾.

17. Przyjmuje z zadowoleniem dokonywany obecnie przez Komisję Europejską przegląd polityki dotyczącej odpadów i oczekuje na otrzymanie lepszego wyjaśnienia zarówno pozytywnych, jak i negatywnych właściwości środowiskowych wynikających z nowych technologii, które rzekomo produkują torby ulegające oksy-biodegradacji, biodegradacji i torby podatne do kompostowania. Ponadto niezbędne jest zrozumienie wpływu tych mikroskopijnych cząsteczek na organizmy morskie.

⁽²⁾ BIO 09/2011.

⁽³⁾ BIO 09/2011.

⁽⁴⁾ SWD(2013) 444.

⁽⁵⁾ SWD(2013) 444.

18. Zdecydowanie sprzeciwia się wyłączeniu plastikowych toreb na zakupy ulegających biodegradacji i zdalnych do kompostowania z definicji/zakresu dyrektywy. KR ponownie podkreśla swoje obawy w zakresie wprowadzającego w błąd etykietowania i definicji oraz częściowo ekologicznych referencji takich toreb⁽⁶⁾. Ponadto przejście na torby ulegające biodegradacji nie ograniczyłoby liczby toreb wyrzucanych jako śmieci. Może także potencjalnie stwarzać problemy dla gmin zaangażowanych w procesy recyklingu tworzyw sztucznych i prowadzi do niejasności związanych z kompostowaniem w domu i kompostowaniem w warunkach przemysłowych.

19. Ponawia swój apel o wprowadzenie zakazu stosowania oksydegradowalnych tworzyw sztucznych, dopóki dalsze badania nie potwierdzą, że wnoszą one wartość dodaną.

20. Uważa, że projekt produktu jest kluczowy dla minimalizowania odpadów. Jest zdania, że podczas gdy obecna dyrektywa w sprawie ekoprojektu koncentruje się na kwestiach zużycia wody i energii, to jej przegląd mógłby aktualnie obejmować przygotowanie do ponownego wykorzystania, możliwość naprawy i recykling, przy czym konsument uzyskiwałby poradę w zakresie trwałości torby na zakupy.

21. Zaleca, by przy okazji przyszłych przeglądów dotyczących projektu wprowadzić minimalną zawartość materiału z recyklingu, rozumie przy tym jednak, że niektóre zastosowania w kontekście żywności czy zdrowia osób wymagają określonych standardów materiału.

Krajowe lub unijne cele w zakresie ograniczenia i zakazy

22. Popiera ustanowienie dla każdego państwa członkowskiego minimalnego, ogólnounijnego celu ograniczenia zużycia do 35 toreb na mieszkańca rocznie, który należy osiągnąć w okresie przejściowym, po wejściu w życie przedmiotowej dyrektywy. Stanowi to obniżenie unijnej średniej zużycia plastikowych toreb jednorazowego użytku z 2010 r. o 80 % i poziom ten został już osiągnięty lub przekroczony w niektórych państwach członkowskich.

23. Przyjmuje z zadowoleniem proponowany przepis, który umożliwia państwom członkowskim wprowadzenie zakazu używania na swoim terytorium lekkich plastikowych toreb na zakupy na zasadzie odstępstwa od art. 18 dyrektywy 94/62/WE. Ten nowy przepis odzwierciedla fakt, że coraz więcej państw, regionów i miast na całym świecie wprowadziło zakaz korzystania z lekkich plastikowych toreb lub rozważyło wprowadzenie takich zakazów, przy czym liczba ta stale wzrasta.

24. Dostrzega, że takie krajowe ograniczenia w zakresie wprowadzania do obrotu podlegają wymogom określonym w art. 34–36 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Oznacza to, że należy spełnić pewne warunki – zakaz nie może być dyskryminacyjny wobec pewnego rodzaju lekkich plastikowych toreb względem innych, nie może także stanowić ukrytego ograniczenia w handlu między państwami członkowskimi. W tym kontekście uważa, że wszystkie dostępne obecnie lekkie torby powinny stać się przedmiotem zakazu do 2020 r.

25. Wzywa Komisję Europejską do zbadania środków wprowadzenia na szczeblu UE do 2020 r. zakazu korzystania z lekkich plastikowych toreb na zakupy w sektorze detalicznym⁽⁷⁾. Ponadto zachęca Komisję Europejską do zbadania możliwości powstawania potencjalnych konfliktów między potrzebą zmiany podstawy prawnej dyrektywy w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, długością wymaganego okresu przejściowego i potrzebą połączenia zakazu z pobieraniem opłat za plastikowe torby wielokrotnego użytku i innymi środkami mającymi na celu uniknięcie niezamierzonych konsekwencji a zasadami rynku wewnętrznego i międzynarodowym prawem handlowym.

26. Zaleca, aby państwa członkowskie włączyły przedstawicieli władz lokalnych i regionalnych we wszelkie rozważania na temat wprowadzenia takich zakazów.

Instrumenty ekonomiczne

27. Wzywa do pełnego wdrożenia zasady „zanieczyszczający płaci”⁽⁸⁾ i zauważa, że te państwa członkowskie, które z powodzeniem ograniczyły zużycie plastikowych toreb, wprowadziły instrumenty ekonomiczne (opłaty/podatki). Można to zaobserwować na przykładzie zachęcających wyników osiągniętych dzięki opłatom wprowadzonym w Irlandii, czy podatki od plastikowych toreb, który zastosowano w Danii⁽⁹⁾.

28. Ponownie przypomina, że zakaz wydawania bezpłatnych lekkich plastikowych toreb i innych toreb na zakupy w wielu regionach przyniósł pozytywne wyniki i z tego względu należy rozważyć wprowadzenie tego rozwiązania⁽¹⁰⁾.

⁽⁶⁾ CdR 3751/2013 fin.

⁽⁷⁾ Zob. też SWD(2013) 444.

⁽⁸⁾ CdR 3751/2013 fin.

⁽⁹⁾ Ekspertyza BIO 09/2011, ACR+/ACR+MED 2013.

⁽¹⁰⁾ CdR 3751/2013 fin.

29. Uważa *zachętę* do stosowania takich instrumentów w proponowanej postaci za niewystarczającą i wzywa do wprowadzenia zmiany w proponowanej dyrektywie, tak aby obejmowała ona *obowiązek* stosowania przez państwa członkowskie instrumentów ekonomicznych z myślą o ograniczeniu zużycia plastikowych toreb w celu zagwarantowania, że lekkie plastikowe torby na zakupy nie będą wydawane bezpłatnie. Obowiązek ten również mógłby opierać się na art. 15 dyrektywy w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, który już *zachęca* do stosowania instrumentów ekonomicznych w ujęciu ogólnym.

30. Podkreśla, że wdrożenie instrumentów ekonomicznych powinno leżeć w gestii państw członkowskich lub regionów dysponujących właściwymi uprawnieniami ustawodawczymi.

31. Podkreśla, że niektóre czynniki projektu są kluczowe dla skuteczności instrumentów ekonomicznych:

- odpowiednie poziomy opłaty/podatku, które rzeczywiście zniechęcają do korzystania z plastikowej torby: mniej udane środki ekonomiczne wprowadzone przez pewne państwa członkowskie potwierdzają tę potrzebę;
- przedstawiciele władz lokalnych i regionalnych powinni być zaangażowani we wszelkie oceny wprowadzania opłat/podatków oraz decyzje dotyczące ostatecznego wykorzystania pozyskanych środków na rzecz lokalnych inicjatyw w zakresie sprzątania;
- opłata/podatek powinny być wystarczająco wysokie, by pokryć rzeczywiste środowiskowe i społeczne koszty generowane podczas całego cyklu życia lekkiej plastikowej torby na zakupy;
- w świetle zasad odpowiedzialności producenta koszt zbiórki/wyrzucania i przetwarzania lekkich plastikowych toreb na zakupy powinien mieć odzwierciedlenie w cenie takiej torby;
- kampanie informacyjne, w ramach których nacisk kładzie się na korzyści dla środowiska, wykorzystujące programy edukacyjne, inicjatywy w zakresie sprzątania, pobudzanie do odpowiedzialnego zachowania w branży turystycznej/rekreacyjnej i inne inicjatywy prowadzone we współpracy z przemysłem tworzyw sztucznych i detalistami;
- rola placówek oświatowych w zakresie zwiększenia poczucia odpowiedzialności dzieci i uczenia postaw wyrażających dbałość o środowisko;
- skuteczne egzekwowanie bez zwiększania obciążenia dla władz lokalnych i regionalnych.

32. Uważa, że obowiązek wprowadzenia instrumentów ekonomicznych powinien mieć zastosowanie do wszystkich plastikowych toreb na zakupy, nie zaś tylko do toreb lekkich, w celu zachęcenia do ponownego wykorzystywania toreb na zakupy na większą skalę w ujęciu ogólnym, oraz z uwagi na to, że w praktyce plastikowe torby na zakupy wielokrotnego użytku i tak rzadko wydawane są bezpłatnie. Torby wielokrotnego użytku mogą być jednak bezpłatnie wymieniane przez początkowego detalistę.

33. Uważa, że dobrowolne inicjatywy na poziomie krajowym, w tym odpowiedzialność za przyjęcie produktu z powrotem nałożona na detalistów, mogą pomóc w przeniesieniu kosztów gospodarowania niektórymi odpadami z tworzyw sztucznych z władz odpowiedzialnych za gospodarkę odpadami i środowisko na cały łańcuch wartości.

34. Podkreśla potencjał instrumentów ekonomicznych do generowania na rzecz władz lokalnych i regionalnych dochodu, który mógłby być wykorzystywany w celu kompensaty kosztów administracyjnych związanych z wdrożeniem i egzekwowaniem takich instrumentów, także poprzez wyodrębnianie funduszy na działania związane z usuwaniem odpadów i projekty związane z ochroną środowiska.

35. Ponawia swój apel do Komisji Europejskiej, aby rozważyła, w jaki sposób zapewnić skuteczniejsze stosowanie rozszerzonej odpowiedzialności producenta w UE w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów z tworzyw sztucznych i gospodarowania nimi ⁽¹¹⁾.

36. Zwraca się do Komisji Europejskiej o rozważenie odniesienia do rozszerzonej odpowiedzialności producenta w celu uwzględnienia pełnej internalizacji kosztów i przeniesienia kosztów gospodarowania tego rodzaju tworzywami sztucznymi, w tym kosztów usuwania odpadów, z władz lokalnych i regionalnych odpowiedzialnych za gospodarkę odpadami na producentów.

37. Przyjmuje z zadowoleniem wnioski komisarza ds. środowiska dotyczący inicjatywy „Europejski Dzień Sprzątania”, uruchomionej w tym roku.

⁽¹¹⁾ CdR 3751/2013 fin.

38. Ponownie podkreśla swoje wsparcie dla tej i podobnych inicjatyw, dzięki którym wyzwanie dla władz lokalnych i regionalnych, jakie stanowi zaśmiecenie środowiska, będzie lepiej zauważane. Jest to warunek konieczny dla zmiany zachowania w celu ograniczenia oddziaływania zwiększonej ilości wytwarzanych odpadów na środowisko i zachowania zasobów naturalnych.

39. Dostrzega, że choć rosnąca ilość odpadów z tworzyw sztucznych zgromadzonych w globalnym środowisku morskim to dzwonek alarmowy, jednak stwierdzono, że niekontrolowane usuwanie odpadów ma w większości przypadków swoje źródło na lądzie. Obecność odpadów z tworzyw sztucznych nie jest dopuszczalna w żadnym środowisku.

II. ZALECANE POPRAWKI

Poprawka 1

COM(2013) 761 final – motyw 2

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Korzystanie z plastikowych toreb na zakupy powoduje powstawanie dużych ilości odpadów oraz nieefektywne korzystanie z zasobów i oczekuje się, że będzie wzrastać, jeśli nie zostaną podjęte żadne działania. Wyrzucanie plastikowych toreb na zakupy przyczynia się do powstawania odpadów morskich, które zagrażają ekosystemom morskim na całym świecie.	Korzystanie z plastikowych toreb na zakupy powoduje powstawanie dużych ilości odpadów oraz nieefektywne korzystanie z zasobów i oczekuje się, że będzie wzrastać, jeśli nie zostaną podjęte żadne działania. Wyrzucanie plastikowych toreb na zakupy przyczynia się do powstawania odpadów morskich, które zagrażają ekosystemom morskim i <u>rzecznym oraz ekosystemom dużych zbiorników wodnych</u> na całym świecie.

Uzasadnienie

Wyrzucanie plastikowych toreb nie tylko przyczynia się do powstawania odpadów morskich, ale także wywiera negatywny wpływ na środowisko w ujęciu ogólnym.

Poprawka 2

COM(2013) 761 final – motyw 5

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
W celu propagowania podobnych ograniczeń średniego poziomu zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy państwa członkowskie powinny podjąć środki służące zmniejszeniu zużycia plastikowych toreb na zakupy o grubości poniżej 50 mikronów zgodne z ogólnymi celami Unii w zakresie polityki dotyczącej odpadów oraz unijnej hierarchii postępowania z odpadami, jak przewidziano w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy. Takie środki ograniczające powinny uwzględniać obecne poziomy zużycia plastikowych toreb na zakupy w poszczególnych państwach członkowskich, przy czym wyższe poziomy będą wymagać podjęcia bardziej ambitnych działań. W celu monitorowania postępów w ograniczaniu korzystania z lekkich plastikowych toreb na zakupy organy krajowe będą przekazywać dane dotyczące korzystania z nich zgodnie z art. 17 dyrektywy 94/62/WE.	W celu propagowania podobnych ograniczeń średniego poziomu zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy państwa członkowskie powinny podjąć środki służące <u>znaczniejszemu zmniejszeniu</u> zmniejszeniu zużycia plastikowych toreb na zakupy o grubości poniżej 50 mikronów zgodne z ogólnymi celami Unii w zakresie polityki dotyczącej odpadów oraz unijnej hierarchii postępowania z odpadami, jak przewidziano w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy. Takie środki ograniczające powinny uwzględniać obecne poziomy zużycia plastikowych toreb na zakupy w poszczególnych państwach członkowskich, przy czym wyższe poziomy będą wymagać podjęcia bardziej ambitnych działań. W celu monitorowania postępów w ograniczaniu korzystania z lekkich plastikowych toreb na zakupy organy krajowe będą przekazywać dane dotyczące korzystania z nich zgodnie z art. 17 dyrektywy 94/62/WE.

Uzasadnienie

Wzmocnienie sformułowania zgodnie z proponowanym w art. 4 dyrektywy 94/62/WE konkretnym celem dotyczącym ograniczenia zużycia o co najmniej 80 %.

Poprawka 3

COM(2013) 761 final – motyw 6

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Działania, jakie powinny zostać podjęte przez państwa członkowskie, mogą obejmować wykorzystanie instrumentów ekonomicznych takich jak podatki i opłaty, które okazały się szczególnie skuteczne przy ograniczaniu korzystania z plastikowych toreb na zakupy, jak również ograniczenia w zakresie wprowadzania do obrotu na zasadzie odstępstwa od art. 18 dyrektywy 94/62/WE, z zastrzeżeniem wymogów określonych w art. 34–36 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.	Działania, jakie powinny zostać podjęte przez państwa członkowskie, mogą <u>powinny</u> obejmować wykorzystanie instrumentów ekonomicznych takich jak podatki i opłaty, które okazały się szczególnie skuteczne przy ograniczaniu korzystania z plastikowych toreb na zakupy, jak również ograniczenia w zakresie wprowadzania do obrotu na zasadzie odstępstwa od art. 18 dyrektywy 94/62/WE, z zastrzeżeniem wymogów określonych w art. 34–36 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Uzasadnienie

Najskuteczniejszym sposobem ograniczenia korzystania z toreb na zakupy jest zaprzestanie udostępniania ich bezpłatnie. Taki obowiązek należy wprowadzić we wszystkich państwach członkowskich.

Poprawka 4

COM(2013) 761 final, artykuł 1, punkt 1 (dodać nowy punkt 1) – dyrektywa 94/62/WE, artykuł 3

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Brak.	<u>W art. 3 dodaje się nowy pkt 2a w brzmieniu:</u> „ <u>2a. „torby na zakupy” oznaczają torby, które wydaje się konsumentom w punkcie sprzedaży w celu umożliwienia zabrania lub dostarczenia towarów lub produktów.</u> ”

Uzasadnienie

Przed podaniem definicji „lekkich” toreb należy podać ogólną definicję toreb na zakupy, zwłaszcza w odniesieniu do poprawki 6.

Poprawka 5

COM(2013) 761 final, artykuł 1, punkt 1 – dyrektywa 94/62/WE, artykuł 3

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
W art. 3 dodaje się nowy pkt 2a w brzmieniu: „2a. „lekkie plastikowe torby na zakupy” oznaczają torby wykonane z materiałów z tworzyw sztucznych, zgodnie z definicją w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr 10/2011* o grubości ścianki poniżej 50 mikronów, i które są dostarczane konsumentom w punkcie sprzedaży towarów lub produktów.”	W art. 3 dodaje się nowy pkt 2a <u>2b</u> w brzmieniu: „ 2a <u>2b.</u> „lekkie plastikowe torby na zakupy” oznaczają torby wykonane <u>w całości lub w części</u> z materiałów z tworzyw sztucznych, zgodnie z definicją w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr 10/2011* o grubości ścianki poniżej 50 mikronów, i które są dostarczane konsumentom w punkcie sprzedaży towarów lub produktów.”

Uzasadnienie

W celu ujęcia toreb z laminatem lub elementem z tworzywa sztucznego.

Poprawka 6

COM(2013) 761 final, artykuł 1, punkt 2 – dyrektywa 94/62/WE, artykuł 4

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>2) W art. 4 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:</p> <p>„1a. Państwa członkowskie podejmują środki mające na celu osiągnięcie ograniczenia korzystania z lekkich plastikowych toreb na zakupy na ich terytorium w ciągu dwóch lat od wejścia w życie niniejszej dyrektywy.</p> <p>Środki te mogą obejmować zastosowanie krajowych celów w zakresie ograniczenia, instrumentów ekonomicznych oraz ograniczeń w zakresie wprowadzania do obrotu na zasadzie odstępstwa od art. 18 niniejszej dyrektywy.</p> <p>Państwa członkowskie składają sprawozdania na temat wpływu tych środków na całkowite powstawanie odpadów opakowaniowych w sprawozdaniach składanych Komisji zgodnie z art. 17 niniejszej dyrektywy.”</p>	<p>2) W art. 4 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:</p> <p>„1a. Państwa członkowskie podejmują środki mające na celu osiągnięcie <u>minimalnego ogólnounijnego celu w zakresie</u> ograniczenia korzystania z lekkich plastikowych toreb na zakupy na ich terytorium <u>do 35 toreb na mieszkańca rocznie</u> w ciągu dwóch lat od wejścia w życie niniejszej dyrektywy.</p> <p>Środki te <u>podjęwane przez państwa członkowskie w celu ograniczenia zużycia toreb na zakupy obejmują</u> mogą obejmować <u>zastosowanie instrumentów ekonomicznych i mogą również obejmować zastosowanie</u> krajowych celów w zakresie ograniczenia, instrumentów ekonomicznych <u>oraz</u> i ograniczeń w zakresie wprowadzania do obrotu na zasadzie odstępstwa od art. 18 niniejszej dyrektywy.</p> <p>Państwa członkowskie składają sprawozdania na temat wpływu tych środków na całkowite powstawanie odpadów opakowaniowych w sprawozdaniach składanych Komisji zgodnie z art. 17 niniejszej dyrektywy.</p> <p><u>Państwa członkowskie zapewniają, by środki mające na celu ograniczenie zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy nie doprowadziły do ogólnego wzrostu produkcji opakowań.”</u></p>

Uzasadnienie

Należy wyznaczyć jasny cel w zakresie ograniczenia zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy. Opiera się on na 80-procentowym ograniczeniu średniego zużycia w UE w 2010 r.

Wszystkie torby na zakupy, zgodnie z definicją przedstawioną w poprawce 4, powinny stać się przedmiotem instrumentów ekonomicznych.

Zapis zamieszczony w motywie 7 wniosku Komisji należy przenieść do części operacyjnej, aby uniknąć wszelkich niezamierzonych negatywnych skutków docelowej redukcji.

Bruksela, 3 kwietnia 2014 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów

Ramón Luis VALCÁRCEL SISO